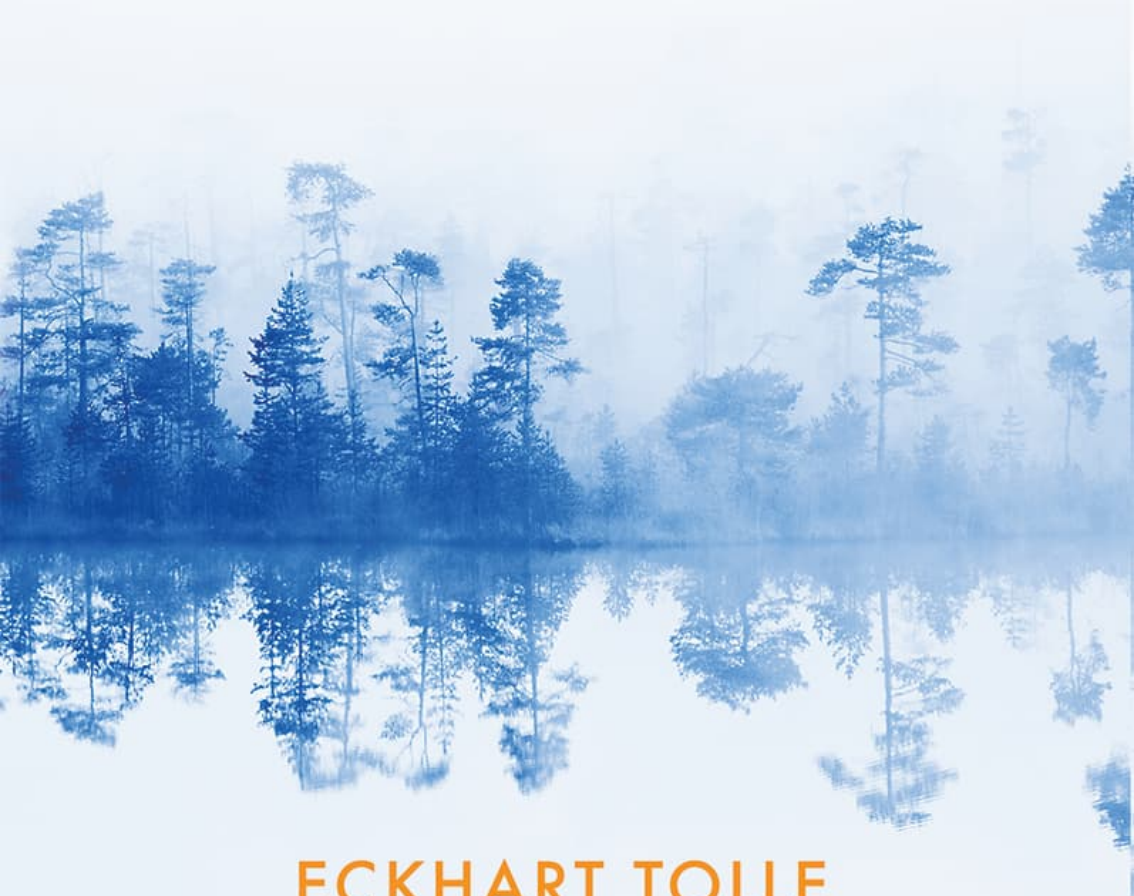

NAUJOJI ŽEMĖ

NUBUSKITE IR SIEKITE SAVO TIKSLŲ

ECKHART TOLLE

ŠIOS AKIMIRKOS JĖGOS AUTORIUS

NAUJOJI ŽEMĖ

NUBUSKITE IR SIEKITE SAVO TIKSLŲ

ECKHART TOLLE

ŠIOS AKIMIRKOS JĖGOS AUTORIUS

Mijałba
2016

UDK 159.923.2
To-45

Versta iš leidinio:
ECKHART TOLLE
A new earth :
awakening to your life's purpose
Copyright © Eckhart Tolle, 2005
ISBN 978-0-452- 28996-3

Iš anglų k. vertė
Rasa Šemiotienė, Tadas Jurevičius ir Andrius Randomanskis

Antras pataisytas leidimas

Neturint raštiško autorinių teisių turėtojo leidimo, šią knygą dauginti bet kokiomis priemonėmis ir platinti draudžiama.

ISBN 978-609-469-035-8

© Leidykla „Mijalba“, 2016
© Vertimas į lietuvių kalbą:
Rasa Šemiotienė,
Tadas Jurevičius,
Andrius Randomanskis, 2010

TURINYS

I SKYRIUS. ŽMOGAUS SĄMONĖS SUŽYDĖJIMAS	9
Pradžia	9
Šios knygos tikslas	11
Paveldėtoji disfunkcija	13
Naujojo sąmoningumo atsiradimas	16
Dvasingumas ir religija	18
Virsmo būtinybė	20
Naujasis dangus ir naujoji žemė	22
 II SKYRIUS. EGO: DABARTINĖ ŽMONIJOS BŪKLĖ	23
Iliuzinis „aš“	24
Balsas galvoje	26
Ego turinys ir struktūra	28
Susitapatinimas su daiktais	29
Pamestas žiedas	31
Nuosavybės iliuzija	33
Troškimas turėti daugiau	36
Susitapatinimas su kūnu	38
Vidinio kūno pajautimas	39
Buvimo užmiršimas	41
Nuo Dekarto klaidos iki Sartro įžvalgos	41
Nepaprasta ramybė	42
 III SKYRIUS. EGO ŠERDIS	44
Nusiskundimai ir pasipiktinimas	45
Reaktyvumas ir nuoskaudos	47
Teisieji ir neteisieji	48
Iliuzijos gynimas	49
Tiesa: santykinė ar absoliuti?	50
Ego nėra asmeniškasis	52
Karas ir mąstymo modelis	53

Ko siekiame: ramybės ar dramos?	54
Už ego ribų: tikroji tapatybė	55
Visos konstrukcijos netvirtos	56
Ego pranašumo siekis	57
Ego ir šlovė	58
IV SKYRIUS. VAIDMENYS IR EGO VEIDAI	60
Užpuolikai, aukos, meilužiai	61
Apibrėžimai ir ribos	62
Įsijautimas į vaidmenis	63
Laikini vaidmenys	65
Vienuolis prakaituotais delnais	66
Laimingo žmogaus vaidmuo ir tikra laimė	66
Tėvystė ir motinystė: vaidmuo ar funkcija?	67
Sąmoninga kančia	70
Sąmoninga tėvystė ir motinystė	71
Vaiko atpažinimas	72
Vaidmenų atsisakymas	73
Patologinis ego	75
Nelaimingumo fonas	76
Laimės paslaptis	78
Patologinės ego formos	80
Darbas su ego ir be ego	82
Ego ir liga	83
Kolektyvinis ego	84
Nepaneigiamas nemirtingumo įrodymas	85
V SKYRIUS. SKAUSMO KŪNAS	87
Emocijų gimimas	88
Emocijos ir ego	90
Antis su žmogaus protu	92
Praeities našta	93
Individualus ir kolektyvinis skausmas	94
Kaip skausmo kūnas atsinaujina	96
Kaip skausmo kūnas maitinasi mintimis	97

Kaip skausmo kūnas maitinasi gyvenimo dramomis	98
Didelis skausmo kūnas	100
Pramogos, žiniasklaida ir skausmo kūnas	101
Kolektyvinis moterų skausmo kūnas	102
Nacijų ir rasių skausmo kūnai	104
VI SKYRIUS. IŠSILAISVINIMAS	106
Buvimas	108
Skausmo kūno sugrįžimas	110
Vaikų skausmo kūnas	111
Nelaimingumas	113
Tapatybės su skausmo kūnu nutraukimas	114
Žadikliai	116
Skausmo kūnas ir pabudimas	118
Išsilaisvinimas iš skausmo kūno	119
VII SKYRIUS. SAVĖS PAŽINIMAS	121
Menamasis „aš“	122
Gausa	123
Savęs pažinimas ir žinios apie save	125
Chaosas ir aukštesnioji tvarka	126
Gėris ir blogis	127
Nesipriešinimas įvykiams	129
Štai kaip?	129
Ego ir ši akimirka	130
Laiko paradoksas	133
Laiko pašalinimas	134
Sapnuotojas ir sapnas	135
Apribojimų peržengimas	136
Buvimo džiaugsmas	138
Ego sumažinimas	139
Kaip išorėje, taip ir viduje	141
VIII SKYRIUS. VIDINĖS ERDVĖS RADIMAS	144
Objektų sąmonė ir erdvės sąmonė	146
Kritimas žemiau minčių ir pakilimas virš jų	147

Televizija	148
Vidinės erdvės atpažinimas	150
Ar girdi, kaip teka kalnų upelis?	152
Patys geriausi veiksmai	153
Suvokimas be vardų	153
Kas tas, kuris patiria?	155
Kvėpavimas	156
Priklausomybės	158
Vidinio kūno suvokimas	159
Vidinė ir išorinė erdvė	160
Kaip pastebėti protarpį	162
Savęs radimas ir praradimas	163
Tyla	164
IX SKYRIUS. VIDINIS TIKSLAS	165
Pabudimas	166
Dialogas apie vidinį tikslą	168
X SKYRIUS. NAUJOJI ŽEMĖ	179
Trumpa jūsų gyvenimo istorija	180
Pabudimas ir grįžtamasis judėjimas	181
Pabudimas ir išeinamasis judėjimas	184
Sąmonė	186
Budrus veikimas	187
Trys budraus veikimo modalumai	188
Priėmimas	189
Pasitenkinimas	189
Entuziazmas	192
Dažnio puoselėtojai	195
Naujoji žemė – ne utopija	196
APIE AUTORIŲ	197

I SKYRIUS

ŽMOGAUS SĄMONĖS SUŽYDĖJIMAS

Pradžia

Prieš 114 milijonų metų, vieną rytą patekėjus saulei, Žemės planetoje pražydo pirmoji gėlė. Ji iškleidė žiedą, kad priimtų į save šviesos spindulius. Šiuo didingu įvykiu prasidėjo evoliucinė augalų transformacija. Augalai dengė Žemės paviršių jau daug milijonų metų. Pirmoji gėlė turbūt gyveno trumpai, o gėlės apskritai dar ilgai buvo retas ir izoliuotas reiškiny, nes sąlygos joms buvo nepalankios. Tačiau vieną dieną gamta peržengė lemtingą ribą, ir visą planetą užliejo spalvų bei aromatų vandenynas. Taip įvykiai būtų atrodę, jei juos būtų liudijęs sąmoningas stebėtojas.

Gerokai vėliau tie delikatūs ir aromatingi augalai, kuriuos mes pavadinome gėlėmis, suvaidino esminį vaidmenį kitos biologinės rūšies evoliucijoje. Ta kita rūšis – tai žmogus. Žmonės, kai jų sąmonė pakankamai išsivystė, gėlėmis susižavėjo, gėlės juos ėmė traukti. Gėlės tikriausiai buvo pirmas dalykas, kurį žmonės ėmė vertinti ne praktiniais sumetimais – juk jos nebuvo būtina žmonių išlikimo sąlyga. Gėlės įkvėpė nesuskaičiuojamą gausybę dailininkų, poetų ir mistikų. Net Jėzus liepė žmonėms kontempliuoti gėles ir mokytis iš jų, kaip dera gyventi. O Buda, kaip skelbia viena legenda, kartą pasakė „nebylų pamokslą“ – jis iškėlė į viršų gėlę ir įsmeigė į ją žvilgsnį. Po akimirkos vienas sekėjas, vienuolis, vardu Mahakasjapa, pradėjo šypsotis. Jis buvo vienintelis, kuris, pasak legendos, suprato pamokslą. Ta šypsena (kitai sakant, supratimas) keliavo per dvidešimt aštuonių kartų mokytojus ir galų gale tapo dzenbudizmo šaltiniu.

Regėdami gėlių grožį, žmonės galėjo žvilgtelėti į savo prigimtį, kurios esminė savybė taip pat yra grožis. Tas žvilgsnis buvo nepaprastai

svarbus žmogaus sąmonės evoliucijos įvykis. Iš jo kilo džiaugsmas ir meilė. Gėlės savo forma išreiškia visiškai beformę aukščiausią ir sakraliausią mūsų pačių esybės aspektą. Efemeriškesnės ir delikatesnės nei augalai, iš kurių jos evoliucionavo, gėlės yra tarsi kitos būties erdvės žinianešiai, tiltas tarp fizinių formų ir beformio pasaulio. Jų kvapas – tai dvasios dvelksmas. Jei žodį „nušvitimas“ pavartotume platesne prasme, galėtume pasakyti, kad gėlės yra nušvitę augalai.

Tas pasakytina apie visas gyvybės formas: mineralus, augalus, gyvūnus, žmones. Visų jų atstovai gali patirti nušvitimą. Tačiau tai įvyksta labai retai – nušvitimas yra daugiau nei evoliucinis žingsnis. Tai netgi yra evoliucinio vientisumo pertraukimas, šuolis į visai kitą būties lygmenį, kuriame materialusis pradas turi kur kas menkesnę prasmę.

Kas gali būti sunkiau ir kiečiau už akmenį, tankiausią iš visų formų? Ir vis dėlto kai kurie akmenys virto kristalais, tapo permatomi ir laidūs šviesai. Iš kai kurių anglies pavyzdžių, veikiant didžiuliam slėgiui ir aukštai temperatūrai, susiformavo deimantai, o iš kai kurių mineralų – kitokie brangakmeniai.

Vienos reptilijos, labiausiai, regis, prie žemės prikaustyti gyvūnai, nekito milijonus metų, o kitos, sugebėjusios užsiauginti plunksnas ir sparnus, virto paukščiais ir nugalėjo taip ilgai jų giminę kausčią traukos jėgą. Negalėtume pasakyti, kad pastarosios reptilijos išmoko geriau šliaužti – ne, jos pakilo į naują lygmenį ir šliaužimo veiksmas joms tapo nebereikalingas apskritai.

Nuo neatmenamų laikų gėlės, kristalai, brangieji akmenys ir paukščiai žmogaus dvasiai turi ypatingą reikšmę. Nors visa tai yra laikinos vienos Sąmonės, vieno Gyvenimo manifestacijos, jų „nežemiškumas“ žmonės žavi ir vilioja.

Pajutę savo pačių Buvimą, žmonės taip pat pojūčiais užčiuopia dieviškąją gyvybės pradą, sąmonę, dvasią, kuri yra persmelkusi visas gyvybės formas, atpažįsta ją kaip savo pačių esmę ir ją myli. Tačiau kol toks pajautimas dar neužgimęs, žmogus regi tik išorinius pavidalus, nesuvokia, kokia yra jų esmė, taip pat jis nesuvokia ir savo esmės, todėl tapatinasi tik su savo fiziniu kūnu ir psichologinių savybių rinkiniu.

Vis dėlto žvelgdamas į gėlę, kristalą, brangųjį akmenį ar paukštį, tas pats žmogus, kad ir nejausdamas savo Buvimo ar jausdamas jį menkai, suvokia, kad šie objektai yra daugiau nei vien materija, jis jaučia nepaaiškinamą jų trauką bei artumą. Taip yra todėl, kad dėl savo „nežemiškumo“ gėlės, kristalo, brangakmenio ar paukščio fizinis pavidalas nenustelbia savyje slypinčios dvasios, o kitos formos tą dvasią užgožia. Išimtis čia yra naujai gimusi gyvybė: žmogaus kūdikiai, žvėreliai, gyvulėliai... Jie trapūs, delikatus, dar neįgavę tvirto materialaus pavidalo, dar nesuaugę su fiziniu pasauliu, todėl iš jų sklinda nežemiško meilumo šviesa.

Štai dėl tų priežasčių, kai kontempliuojate gėlę, kristalą, brangųjį akmenį ar paukštį ir atsisiejate nuo jų kaip pavadinimus turinčių objektų, jūs žvelgiate į beformiškumo sferą. Tai langelis į dvasios pasaulį. Dėl to šios gyvybės formos buvo tokios svarbios žmogaus sąmonės evoliucijoje nuo pat seniausių laikų. Pavyzdžiui, brangakmenis lotoso žiede yra svarbiausias budizmo simbolis, o balandis krikščionims simbolizuoja Šventąją Dvasią. Šie simboliai ruošia dirvą esmingesniam planetos sąmonės pokyčiui, kurio vykdytojais bus žmonių giminės atstovai. Aš kalbu apie dvasinį pabudimą, kurio pradžią mes jau ėmėme liudyti.

Šios knygos tikslas

Ar žmonija pasirengusi sąmonės virsmui, nuostabiam ir giliam vidiniam sužydėjimui, kurį palyginę su gėlių žydėjimu, regėtume tik menką ano atspindį? Ar žmonės gebės atsisakyti savo struktūriško mąstymo, atverti sąmonę ir tapti skaidrūs it krištolas ar brangakmeniai? Ar jie galės atsispirti materializmo ir materialumo traukai, nutraukti susitapatinimą su pavidalais, kuris laiko juos įkalinęs jų asmenybių viduje ir kuris yra *ego* pagrindas?

Apie tokį virsmą kalbėjo ir skleidė šią žinią žmonėms didieji žmonijos mokymai. Žinianešiai – Buda, Jėzus ir kiti, mažiau žinomi – buvo ankstyvieji žmonijos pabudimo žiedai, retos ir brangios esybės. Tačiau anuo metu visuotinis sužydėjimas dar nebuvo

įmanomas, todėl jų žinia buvo nesuprasta ir neretai stipriai iškraipoma. Ji negalėjo permainingai daugumos žmonių elgsenos ir ją priėmė vos vienas kitas.

Ar dabar žmonija yra labiau pasirengusi nei ankstyvųjų mokytojų laikais? Kodėl taip turėtų atsitikti? Ką galėtų padaryti kiekvienas iš jūsų, siekdamas sužadinti ar pagreitinti šią vidinę permainą? Kokie požymiai apibūdina senąją *ego* sąmonę ir kaip atpažinti beužgimstančią naująją sąmonę? Tokius ir panašius svarbius klausimus nagrinėsime šioje knygoje. Svarbu tai, kad ji pati yra virsmo įrankis, kuris radosi iš naujosios sąmonės.

Knyga nesiekia apkrauti jūsų nauja informacija, įtikinti jus vienais ar kitais dalykais arba įpiršti kokią nors nuomonę, o tik mėgina sukelti jūsų sąmonės virsmą, kitaip tariant, pabudimą. Tuo aspektu knyga nėra „įdomi“. „Įdomi“ reikštų tai, kad išdėstytas idėjas bei sąvokas galite įvertinti, mintyse jas analizuoti, sutikti su jomis ar nesutikti. Ši knyga yra apie jus. Ji arba pakeis jūsų sąmonės būseną, arba liks jums bereikšmė. Ji padės pabusti tik tiems, kurie tam pasirengę. Toli gražu ne visi yra tokie, tačiau su kiekvienu pabudusiuoju kolektyvinė sąmonė plečiasi ir palengvina dvasinę kelionę kitiems, dar nepabudusiems. Jei nežinote, ką reiškia pabudimas, skaitykite šiuos puslapius. Tik patys pabudę, suvoksite šio žodžio reikšmę. Užtenka minties blykstelėjimo, kad prasidėtų negrįžtamas pabudimo vyksmas. Kai kurie tą blykstelėjimą patirs dabar, paėmę į rankas šią knygą, o kai kurie net nesuvoks, kad planetoje vyksmas jau prasidėjęs. Vieni pajunta pabudimą per praradimą ar kančią, kiti – pabendravę su dvasiniu mokytoju ar perskaitę dvasinių mokymų knygą (viena tokių knygų yra *Šios akimirkos jėga* *), o galbūt bus viskas kartu. Jeigu jaučiate, kad pradėjote busti, skaitydami šią knygą permainas paspartinsite ir įtvirtinsite.

Esminė pabudimo sąlyga yra nepabudusio savęs (kalbančio, mąstančio ir veikiančio *ego*) atpažinimas, taip pat atpažinimas kolektyvinio mąstymo sąlygotų procesų, kurie įtvirtina *nepabudimo* būseną.

* Eckhart Tolle, *Šios akimirkos jėga*. Knygą 2004 metais išleido „Mijalbos“ leidykla.

Štai kodėl ši knyga nagrinėja pagrindinius *ego* aspektus ir parodo, kaip jie pasireiškia individualiai ir kolektyviai. Tai yra svarbu dėl dviejų tarpusavyje susijusių priežasčių: pirmoji yra ta, kad kol nesuprasite, kaip veikia jūsų *ego*, jūs savęs nepažinsite ir nuolatos klysitate mėgindami su *ego* susitapatinti. Kitaip tariant, jus užvaldys jūsų tariamas „aš“. Antra, atpažinimas yra vienas iš būdų pabusti. Kai suvokiate savo nesąmoningumą, ima rasti sąmoningumas, o tai jau yra pabudimas. Neįmanoma įveikti savo *ego* ir laimėti, lygiai kaip neįmanoma kovoti su tamsa. Viskas, ko reikia, yra sąmonės šviesa. O ta šviesa esate jūs.

Paveldėtoji disfunkcija

Kai gilinamės į senąsias religijas ir dvasines tradicijas, pastebime, kad po gausiais išoriniais skirtingumais slypi dvi esminės įžvalgos, vienijančios jas visas. Tos įžvalgos vadinamos skirtingais vardais, tačiau abi skelbia dvejopą esminę tiesą. Pirmoji tos tiesos dalis mums praneša, kad, būdami „normalios“ psichikos būsenos, dauguma žmonių gali turėti stiprų vadinamąjį disfunkcijos arba net beprotybės elementą. Ko gera, labiausiai prie šios disfunkcijos vertinimo kaip kolektyvinės dvasinės ligos formos priartėjo kai kurie hinduizmo mokytojai. Jie vadina tai žodžiu *maja* – iliuzijos šydu. Ramana Maharšis (Ramana Maharshi), vienas didžiųjų indų išminčių, konstatuoja tiesiai: „Protas yra *maja*.“

Budizme vartojami kiti terminai. Buda mokė, kad žmogaus protas, būdamas įprastinės būsenos, kuria *dukkha* – tai gali būti išversta kaip *kentėjimas*, *nepasitenkinimas* ar tiesiog *vargas*. Buda sako, kad tai yra neatsiejama žmogiškosios būties dalis. Kad ir ką veiktumėte, pasak Budos, susidursite su *dukkha*, anksčiau ar vėliau ta būseną būtinai jus užklups.

Krikščionybė skelbia, jog įprastinė kolektyvinė žmonių būseną yra susijusi su „pirmąja nuodėme“. Beje, *nuodėmė* – tai itin klaidinamai suprantamas ir aiškinamas žodis. Pažodžiui išvertus iš senovės graikų kalbos, kuria parašytas Naujasis Testamentas, *nusidėti* reiškia

nepataikyti į taikinį, kaip lankininkas nepataiko į tikslą, taigi *nusidėti* – tai *nepataikyti į žmogiškosios egzistencijos esmę*. Tai yra gyventi tamsoje, būti akliems, kentėti patiems ir kankinti kitus. Šis terminas, atmetus jo kultūrinį kontekstą ir klaidingus aiškinimus, byloja apie prigimtinę žmogiškosios būties disfunkciją.

Žmonijos pasiekimai išpūdingi ir neginčytini. Esame sukūrę didingus muzikos, literatūros, tapybos, architektūros, skulptūros darbus. Mokslas ir technika pakeitė mūsų gyvenimą, leido mums daryti ir kurti dalykus, kurie dar prieš porą šimtų metų būtų atrode lyg stebuklas. Žinoma, žmogaus proto galia didžiulė. Tačiau kaip tik tas protas yra paženklintas beprotybės ženklų. Mokslas ir technika sustiprino žalingą žmogaus proto disfunkcijos įtaką, daromą planetai, kitoms gyvybės formoms ir patiems žmonėms. XX amžiaus istorija yra kaip tik tas laikotarpis, kuriame disfunkcija, tas kolektyvinis pamišimas, ėmė reikštis akivaizdžiausiai. Maža to – disfunkcija pradėjo sparčiai aštrėti.

Pirmasis pasaulinis karas prasidėjo 1914 metais. Naikinantys ir žiaurūs karai, kilę iš baimės, godumo ir valdžios troškimo, buvo įprasti reiškiniai žmonijos istorijoje, taip pat kaip vergija, kankinimai bei plačiai paplitusi prievarta, vykdoma religiniais ir ideologiniais sumetimais. Žmonės dažniau nukentėdavo nuo kitų žmonių rankų nei nuo stichinių nelaimių. Iki 1914 metų žmogaus protas jau buvo išradęs ne tik vidaus degimo variklį, bet ir bombas, kulkosvaidžius, povandeninius laivus, liepsnosvaidžius ir nuodingąsias dujas. Protas tarnaujantis beprotybei! Milijonai vyrų žuvo apkasų karuose Prancūzijoje ir Belgijoje dėl kelių kilometrų purvinos žemės. Kai 1918 metais karas baigėsi, likę gyvi kareiviai su siaubu ir nenuovoka žvelgė į nuniokotą Europą ir skaičiavo aukas – žuvo dešimtys milijonų žmonių ir dar daugiau buvo suluošinta. Niekada pirmiau žmogaus beprotybė nebuvo tokia akivaizdi ir destruktivi. Tačiau žmonija net nenumanė, kad tai buvo tik pradžia.

Amžiaus pabaigoje skaičius žmonių, mirusių smurtine mirtimi nuo savo gentainių rankos, pasiekė per šimtą milijonų. Jie žuvo ne tik karuose, bet ir per masinius naikinimus, pavyzdžiui, Sovietų Sąjungoje valdant Stalinui buvo nužudyta dvidešimt milijonų

„klasinių priešų, šnipų ir išdavikų“, o nacistinėje Vokietijoje kiek vėliau prasidėjo neišpasakytas Holokausto siaubas. Taip pat daugybė žmonių žuvo per nesuskaičiuojamus mažesnius valstybių viduje vykusius konfliktus – čia galima, pavyzdžiui, prisiminti Ispanijos pilietinį karą ar Kambodžos raudonųjų khmerų diktatūrą, kuri sunaikino ketvirtadalį tos šalies gyventojų.

Tereikia pasižiūrėti dienos naujienas per televizorių, kad suvoktume, jog masinis pamišimas nesiliovė – jis perdavė estafetę XXI amžiui. Kitas kolektyvinės žmogaus proto disfunkcijos aspektas yra baisi prievarta, kurią žmonės nukreipė prieš kitas gyvybės formas ir pasaulį. Kalbu apie deguonį gaminančių miškų naikinimą, piktavališką elgesį su gyvūnais intensyviosios gyvulininkystės ūkiuose, upių, vandenynų ir oro taršą. Skatinami godumo, žmonės visiškai nesirūpina aplinka ir jeigu jų niekas nesustabdys, jie susinaikins patys.

Kolektyvinės beprotystės apraiškos sudaro didžiąją žmonijos istorijos dalį. Tai lyg ir savaime suprantama žmonijos būseną. Jeigu žmonijos istorija būtų klinikinis vieno ligonio atvejis, diagnozė skambėtų taip: „Chroniška paranoja, patologinis polinkis žudyti, smurtauti ir žiauriai elgtis su tariamais priešais, kurie tėra jo paties ligos projekcija į išorę. Ligonis nepakaltinamas, su retais proto prąšviesėjimais.“

Baimė, godumas ir valdžios troškimas gimdo ne tik tautų, genčių, religijų bei ideologijų konfliktus, bet ir nepaliaujamai nuodija asmeninius santykius. Tie neigiami veiksniai iškraipo jūsų suvokimą, žmonės ir save matote kitokius, nei esate iš tikrųjų, dėl tų veiksnių neadekvačiai vertinate gyvenimiškas situacijas, todėl imatės klaidingų veiksmų, kurie lyg ir privalėtų jus išvaduoti iš baimės gnaužtų bei patenkinti poreikį turėti *daugiau*, tačiau pasirodo, kad *ego* yra bedugnė kiaurymė, kurios niekaip užpildyti neįmanoma.

Vis dėlto reikia pabrėžti, kad baimė, godumas ir valdžios troškimas nėra ta disfunkcija, apie kurią mes čia kalbame. Tai tik giliai kiekvieno žmogaus prote įsišaknijusios kolektyvinės iliuzijos poveikio rezultatas. Įvairūs dvasiniai mokymai liepia mums atsikratyti baimės ir troškimų, tačiau retai kam tai padaryti pasiseka, nes

daugelio žmonių dvasinė praktika nepaliečia disfunkcijos esmės. Baimė, godumas ir valdžios troškimas, kaip kalbėjome, patys savaime nėra disfunkcija. Pastangos tapti geresniems atrodo pagirtinos ir kilnios, tačiau jūs to tikslo nepasieksite, kol neįvyks jūsų sąmonės pokytis. Senoji sąmonė yra disfunkcijos dalis, kuri skatina norėti daugiau ir valdyti, galų gale – susitapatinti su savo proto sukurtu įvaizdžiu. Netapsite geri, vien tik mėgindami tokie būti, taigi privalote rasti gerumą, jau esantį jumyse, ir tik leisti jam atsiskleisti. O jis atsiskleis, jeigu įvyks esminis jūsų sąmonės pokytis.

Komunizmo istorija, iš pradžių įkvėpta kilnių idealų, aiškiai rodo, kas atsitinka, kai žmonės mėgina pakeisti išorinę tikrovę – sukurti naują žemę – pirmiau nepakeitę savo vidinės tikrovės, savo sąmonės. Jie kuria planus ir nė nenutuokia, kaip juos iškreips kiekvieno žmogaus turima disfunkcija – jo *ego*.

Naujojo sąmoningumo atsiradimas

Dauguma senovės religijų bei dvasinių tradicijų skelbia tą pačią išvalgą – mūsų „normalią“ psichikos būseną ženklina viena didelė yda. Tačiau ši bloga žinia išprovokuoja antrąją išvalgą: žmogiškoji sąmonė gali patirti virsmą, o tai jau yra gerai. Hinduistų mokymuose (kai kur ir budistų) šis virsmas, pokytis, vadinamas *nušvitimu*. Jėzus mokė, kad tai yra *išsigelbėjimas*, o pagal budizmą tai yra *kančių pabaiga*. Šiam pokyčiui apibūdinti dar yra vartojami *išsilaisvinimo* ir *pabudimo* terminai.

Didysis žmonijos pasiekimas nėra meno kūriniai, mokslas ar technika, o mūsų pačių disfunkcijos, beprotystės, pripažinimas. Tolimoje praeityje pavieniai žmonės jau tai suprato. Pirmasis toks žmogus, ko gera, buvo Gautama Sidharta, gyvenęs Indijoje prieš du tūkstančius šešis šimtus metų. Vėliau jam buvo suteiktas Budos titulas. (*Buddha* reiškia „pabudęs“.) Beveik tuo pačiu metu Kinijoje gyveno kitas pabudęs žmonijos mokytojas. Jo vardas buvo Lao Dzė. Jis užrašė savo mokymo tiesas vienoje iš išmintingiausių kada nors parašytų dvasinių knygų *Tao Te Čing*.

APIE AUTORIŲ

Dvasinis mokytojas ir rašytojas Ekhartas Tolė (Eckhart Tolle) gimė Vokietijoje ir mokėsi Londono bei Kembridžo universitetuose. Sulaukęs dvidešimt devynerių, jis patyrė gilią vidinę transformaciją, kuri iš pagrindų pakeitė jo gyvenimą. Kitus kelerius metus jis gilinosi į savo potyrius ir stengėsi integruoti juos į gyvenimą – tai buvo kelionės į savo vidų laikas. Vėliau Ekhartas Tolė Londone pradėjo dirbti su pavieniais asmenimis ir mažomis grupelėmis kaip konsultantas ir dvasinis mokytojas. Nuo 1995 metų jis gyvena Kanadoje, Vankuveryje.

Ekhartas Tolė parašė dvi didelio populiarumo sulaukusias knygas: „Šios akimirkos jėga“ (vėliau ji buvo išversta į trisdešimt tris pasaulio kalbas) ir „Naujoji žemė“. Abi šios knygos pelnytai laikomos įtaigiais dvasios ugdymo vadovais.

Itin įžvalgūs, tačiau paprasti Ekharto Tolės mokymai jau padėjo begalei pasaulio žmonių rasti vidinę ramybę ir pasiekti gyvenimo pilnatvę. Šių mokymų šerdis yra sąmonės transformacija, dvasinis pabudimas, kurį autorius regi kaip naują žmonijos evoliucijos pakopą. Būtinasis pabudimo elementas – *ego* valdomos būsenos atsisakymas. To neatlikę, negalime nė svajoti apie asmeninę laimę ir žiaurių mūsų planetos konfliktų pabaigą.

Ekhartas Tolė yra populiarus paskaitininkas, jis keliauja po pasaulį su savo mokymu. Daug jo kalbų, intensyvių kursų ir grupinių dvasinių praktikų išleista CD ir DVD plokštelių pavidalu. Dauguma jo mokymų yra anglų kalba, bet kartais jis skaito paskaitas vokiškai ar ispaniškai. Be „Šios akimirkos jėgos“ ir „Naujosios žemės“ Ekhartas Tolė yra parašęs meditacinių skaitinių knygą „Kalba tylą“. Taip pat galima įsigyti „Šios akimirkos jėgos“ ištraukų kompiliaciją, pavadintą „Šios akimirkos jėgos praktika“.